

Parasha Chajé Sara

Bereshiet/Genesis 23:1–25:18

Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?

door Rob Cassuto

In deze parasha wordt de hoofdmoot gevormd door twee verhalen, die de continuïteit van de generaties in beeld brengen, eerst de dood van Sara en de aankoop door echtgenoot Avraham van een graf voor haar en de hele familie en vervolgens de verwerving van een bruid voor hun zoon Jitschak, volbracht door de 'hofmeier' Eliëzer.

Voor de nomade Avraham is de aankoop van de grot van Machpela en het stukje grond daarbij het eerste echte eigendom in het land Kena'an, dat aan zijn nageslacht is

beloofd. De oude commentatoren zien er een voorteken in van het komende beloofde land, reden waarom de onderhandelingen tussen de vreemdeling van over de rivier, de 'Ivri' Avraham, met de eigenaren, zonen van Heth (de Hittieten), in Bereshiet zo uitgebreid beschreven zijn. De beschrijving geeft trouwens een aardige inkijk in de uitgebreide beleefdheden en schijnbewegingen, waarmee dit soort onderhandelingen plachten (en vaak nog plegen) plaats te vinden.

Het tweede verhaal gaat over de opdracht van Avraham aan zijn trouwe knecht Eliëzer om een vrouw te zoeken voor Jitschak, maar *'geen vrouw van de dochters van de Kena'anieten temidden van wie ik woon. Maar dat je naar mijn land en geboorteplaats (artsi we-moladi) zult gaan om een vrouw voor mijn zoon Jitschak te nemen'* (Ber 24:3,4).

De vraag is gesteld waarom Avraham geen vrouw voor zijn zoon uit het midden van de Kena'anieten wilde hebben. Ging het hem om 'ethnische zuiverheid'? Absoluut niet. 'Geen idee is meer vreemd aan onze Tora en Jodendom', zegt Nechama Leibowitz op deze vraag. Goed bekeken geeft de aartsvader ook niet aan, dat zijn knecht Eliëzer beslist een bruid onder zijn familieleden moet zoeken; hij heeft het slechts over mijn land (van afkomst) en mijn geboortestreek/vaderland. Wat was er nu mis met de dochters van de Kana'anieten? Dat ze afgoden dienden kan niet doorslaggevend zijn geweest. Avraham was de enige die Hashem diende, om hem heen waren alle volken 'heidenen' en ook in zijn geboortestreek diende men andere goden, Avrahams familieleden, zijn broer Nachor en zijn huis inbegrepen. Afwijkende geloven en gebruiken vind je overal. Nechama redeneert: maar de Kena'anieten gingen verder, zij begingen ronduit slechte daden, verrichtten 'abominations', schanddaden.. Herhaaldelijk veroordeelt de Tora de Kena'anieten, zie bijvoorbeeld Wajikra/Lev 18:3: *Volg niet de levenswijze van de Egyptenaren, bij wie je gewoond hebt, noch de levenswijze van de Kenaänieten, naar wie ik je breng. Leef niet volgens hun bepalingen.* Met de schanddaden van de Kena'anieten wordt zeer waarschijnlijk gedoeld op seksuele perversies en dergelijke, aangezien dat vooral het onderwerp is van dat

hoofdstuk 18 van Leviticus. Rashi zegt hierover, dat dit vers ons vertelt, dat die Kena'anitische volken meer verdorven waren dan alle andere volken (zelfs de Egyptenaren). Het ging Avraham dus niet om afkomst, ras of religie, maar om zekerheid omtrent het moreel niveau van een aanstaande bruid.

Dat blijkt ook uit de gang van zaken bij de put, waar Avrahams afgezant Eliëzer, aangekomen in de streek waar Avraham vandaan is gekomen, buiten de stad post heeft gevat met zijn kamelen bij een waterput en heeft besloten om hier met Gods hulp een keuze te maken; de vrouw die hem op zijn vraag naar een slok water te drinken zal geven, zij zal de ware zijn voor zijn meester Jitschak. Rivka, een van de meisjes die het vee komt drenken, overtreft alle verwachtingen en geeft niet alleen hem een slok uit haar kruik, maar haast zich ook nog al zijn tien kamelen te drenken. Verbijsterd door zoveel grootmoedigheid, overrompeld door zoveel vriendelijkheid en blij verrast door zoveel dienstbaarheid aan mens en dier (alle drie centrale karaktertrekken in de Moessar) geeft hij haar een gouden neusring en twee gouden armbanden (Ber 24:22 ev). Zijn keuze is dan al gemaakt. Pas dan vraagt hij haar naam en dan blijkt zij een kleindochter te zijn van Nachor, de broer van Avraham. Niet het feit, dat zij familie is en blijkt te behoren tot de clan van Avraham en Nachor, geeft de doorslag maar haar vriendelijkheid en gediensdigheid tegenover een vreemde. Samenvattend, ongeveer in de woorden van Nechama Leibowitz, heeft de knecht een karaktertest toegepast met als criteria vriendelijkheid en grootmoedigheid (generosity) . Het was passend, dat deze toekomstige schoondochter werd uitgekozen op grond van haar betoon van juist die kwaliteit, die kenmerkend is geweest voor het Joodse gezin. Het roept het loflied op de vrouw in herinnering op in Mishlei (Spreeken) hoofdstuk 31 vanaf vers 10, dat in veel Joodse gezinnen het begin van de de shabbat markeert en dat onder de titel *Eshet Chajil* op muziek is gezet. Niet voor niets is dit hoofdstuk 31 de haftara (aanvullende Bijbellezing uit Tanach) bij deze parasha.

¹⁰Een sterke vrouw (*eshet chajil*), wie zal haar vinden?

Zij is meer waard dan edelstenen.

¹¹Haar man vertrouwt op haar
en zal daar rijkelijk bij winnen.

¹²Ze brengt hem voorspoed, geen ellende,
alle dagen van haar leven.

¹³Ze zoekt wol en linnen uit,
en spint en weeft met vreugde. Etc.

(Waarbij het opvalt, dat zij wol en linnen weet te combineren, wat anders is verboden (*sha'atnez* verbod, Lev 19:19 & Deut 22:11); zo krachtig is de uitstraling van de Joodse vrouw, weten de oude wijzen...)

Als Eliëzer aan Rivka's grootvader Nachor en vader Bethuel uitgebreid verslag doet van zijn missie en van het gebeuren bij de bron met de jonge vrouw blijkt hij de zaken voor het front van de familie net omgekeerd weer te geven, eerst – zo vertelt hij – heeft hij haar naam en afkomst gevraagd en toen pas

heeft hij de neusring en de armbanden gegeven (Ber 24:47). De woorden in de Tora zijn heel vaak zorgvuldig zo gekozen en subtiele overwegingen liggen vaak aan de basis aan een bepaalde formulering. Die laatste opgepoetste versie diste de afgezant van Avraham natuurlijk ter plekke op uit diplomatieke overwegingen om zo de belangrijkheid van de mogelijk aanstaande schoonfamilie in het zonnetje te zetten.

In de tijd van Avraham en ook in latere generaties waren de grenzen tussen de Israëlieten en niet-Israëlieten nog niet zo nauw getrokken. Voor Avraham stond het moreel niveau van de aanstaande echtgenote voorop. Voor Moshé rabbenoe was het feit dat Tsipora, die hij ook bij een waterput tegenkwam trouwens, een Midjanitische was, geen verhindering om haar tot vrouw te nemen en ook de Koeshitische was later welkom in zijn tent. De Moabitische Roet werd de vrouw van Boaz. De deugden – karaktertrekken, soul traits, psychische kwaliteiten, zo u wilt – zijn belangrijker dan afkomst en bloedverwantschap, is dat niet de les die we uit deze parasha kunnen trekken?

RC nov 2014

